

РЕШЕНИЕ

№ 7589

гр. София, 05.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 58 състав,
в публично заседание на 30.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **5309** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на М. В. Т. срещу Решение №58/14.03.2024г. на Националното бюро за правна помощ /НБПП/, обективизирано в Протокол №3 от заседание, проведено на 14.03.2024г.

С жалбата се твърди, че решението е постановено при пълна липса на компетентност /от незаконен състав от шест членове, вместо от нечетен брой членове, арг. чл.33, ал.6 от Закона за правна помощ /ЗПП//, неспазване на установената форма – липсват мотиви и не е посочено от кога тече срокът на наказанието, съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона. Иска се оспореното решение да бъде отменено като нищожно. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от процесуален представител – адв. А. Ж.. Пълномощията на адв. Ж. са оттеглени след приключване на съдебното следствие с молба, подадена от М.Т. на 25.02.2025г.

Ответникът – Националното бюро за правна помощ с писмен отговор оспорва жалбата като недопустима и неоснователна. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на евентуално заплатено адвокатско възнаграждение от жалбоподателя. На 03.02.2025г. е представен втори писмен отговор.

Софийска градско прокуратура не участва в производството.

Съдът като взе предвид събраните по делото доказателства, прие за установено следното от фактическа страна:

С решение от 22.11.2023г., постановено по дисциплинарно дело /д.д./ № 27/2023г. дисциплинарният съд /ДС/ на Софийска адвокатска колегия е признал адвокат М. В. Т. за виновна за извършени нарушения по чл.40, ал.1 от Закона за адвокатурата /ЗА/, чл.4 от Етичния кодекс на адвокатурата и по чл.132, т.10 от ЗА и на основание чл.132, ал.3 във вр. с чл.133, ал.1, т.1 и т.2 от ЗА ѝ е наложил дисциплинарни наказания „глоба“ в размер на три минимални работни заплати и „порицание“. Решението е оспорено от М. Т. и въз основа на жалба е образувано д.д. № 18/2023г. по описа на Висшия дисциплинарен съд /ВДС/ на Адвокатурата в България. С решение от 09.02.2024г. ВДС е увеличил размера на дисциплинарното наказание „глоба“ от три минимални работни заплати на шест минимални работни заплати и е потвърдил наказанието „порицание“.

На 14.03.2024г. е проведено заседание на Националното бюро за правна помощ, за което е съставен Протокол №3 от същата дата. В протокола е посочено, че на заседанието са присъствали: председателят на НБПП, зам. председател на НБПП, двама членове на НБПП, директорът на дирекция „Правна помощ“ на НБПП и главен юрисконсулт в НБПП. В резултат на служебно извършената справка на интернет страницата на НБПП се установява, че първите 4-ма от участвалите в заседанието лица са членове на НБПП. В протокола по т.1 от дневния ред „Разглеждане на заявления за вписвания в НРПП и заличавания от НРПП“ е записано, че е изслушан доклад от Н. И. – председател на НБПП относно постъпила преписка № 24-203-1125/19.02.2024г., образувана по писмо на Адвокатски съвет при САК, с което НБПП е уведомено за решението от 22.11.2023г., постановено по д.д. № 27/2023г. на ДС на Софийска адвокатска колегия и решението от 09.02.2024г. на ВДС. Проведено е явно гласуване и с резултат: „за“ – 4 гласа, „против“ – няма, „въздържали се“ – няма, е прието Решение № 58, с което на основание чл.33, ал.6, т.1 от ЗПП е заличена за срок от три месеца от Националния регистър за правна помощ адвокат М. Т., член на САК, вписана в НРПП под № 2461.

Решение №58/14.03.2024г. на НБПП е съобщено на М. Т. на 26.04.2024г.. Жалбата е подадена на 15.05.2024г. в АССГ.

Със заявление от 23.07.2024г. М. Т. е заявила желанието си да бъде вписана в Националния регистър за правна помощ. С Решение № 250 от 30.09.2024г. НБПП е вписало в НРПП М. Т..

ПРАВНА СТРАНА

Жалбата е допустима. Административните актове могат да се оспорят с искане за обявяване на нищожността им без ограничение във времето /чл.149, ал.5 от АПК/. Представените доказателства, в уверение на това, че М.Т. с решение от 30.09.2024г. отново е вписана в НРПП не обосновават липса на правен интерес от оспорване на Решение №58/14.03.2024г. на НБПП. М.Т. е адресат на оспорения акт, който е неблагоприятен за нея, поради което има правен интерес от оспорването му. Оспореното решение е постановено от компетентен орган /арг. чл. 33, ал.6 от ЗПП/. Численият състав на НБПП, съгласно чл.11, ал.1 от ЗПП, е петима членове – председател, зам.председател и трима членове. В заседанието на 14.03.2024г. са

присъствали четирима от тях – председател, зам.председател и двама членове. Следователно налице е бил необходимия кворум. Решението е взето при явно гласуване с 4 гласа „за“, тоест при необходимото мнозинство съгласно разпоредбата на чл.9, ал.2 от ЗПП, според която решенията на НБПП се приемат с обикновено мнозинство от общия брой на членовете му. В ЗПП не е предвидено изискване за кворум, формиран от нечетен брой членове, поради което твърдението в жалбата, че решението е взето от некомпетентен орган е неоснователно.

Решението съдържа всички реквизити по чл.59, ал.2 от АПК, ясни мотиви и разпоредителна част. В мотивната част на решението са посочени решенията на ДС и на ВДС, които са част от административната преписка. Разисквания във връзка с наложените дисциплинарни наказания не са в компетенциите на НБПП, поради което правилно в решението не са изложени мотиви в тази насока. Тъй като срокът за заличаването от регистъра е законово определен членовете на НБПП чрез изказвания или становища не може да го променят. Следователно за значимите обстоятелства са посочени мотиви, респ. формата е спазена.

В оспореното решение е посочено, че е взето на основание чл.33, ал.6, т.1 от ЗПП. Съгласно посочената разпоредба Националното бюро за правна помощ заличава от регистъра вписан адвокат: в случаите по ал.5, т.1 /когато е наложено дисциплинарно наказание/ - за срока на лишаване от право да упражнява адвокатска професия, а при по-леко наказание - за срок три месеца. Безспорно наказанията „глоба“ и „порицание“ са по-леки от лишаването от право да се упражнява адвокатска професия. Следователно правилно е определен срокът за заличаване от регистъра на вписан адвокат – три месеца.

Основание за заличаването от регистъра е наложено дисциплинарно наказание. В случая с решение от 22.11.2023г., постановено по д.д. № 27/2023г. ДС на Софийска адвокатска колегия е наложил на жалбоподателката дисциплинарни наказания, а с решение от 09.02.2024г. ВДС е увеличил размера на наказанието „глоба“ и е потвърдил наказанието „порицание“, респ. налице е влязло в сила решение за наложено дисциплинарно наказание.

За реализиране на дисциплинарната отговорност на адвокатите са регламентирани специални правила в Глава тринадесета от ЗА, включително относно възможността за обжалване на издадените актове от съответните органи. Съгласно чл.140, ал.1 от ЗА дисциплинарният съд се произнася с решение, с което налага дисциплинарно наказание на адвоката или го оправдава, а според чл.141, ал.1 от ЗА решението на дисциплинарния съд може да се обжалва от страните в 14-дневен срок от обявяването му чрез дисциплинарния съд до Висшия дисциплинарен съд, който се произнася с решение. За решението на ВДС, постановено в контролно производство /като процесното/ не е предвидена възможност да се обжалва. Възможност за обжалване на актовете на Висшия дисциплинарен съд е предвидена в чл.130, ал.2 от ЗА, но само за решения, постановени като първа инстанция, пред ВКС. В случая не е налице тази хипотеза. Подведомствеността на административните съдилища е определена в чл.128, ал.1 от АПК. Решението на ВДС не попада в нито една от изброените хипотези, тъй като не представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 от АПК, не е общ административен акт по чл.65 от АПК или нормативен административен акт по чл.75 от АПК. Общата клауза за обжалваемост по чл.120, ал.2 от Конституцията на Република България също не намира приложение. Законосъобразността на решенията на ДС и на ВДС не може да бъде предмет и на

косвен контрол, както в настоящото производство, така и в производството пред НБПП. От значение е единствено обстоятелството, че е налице наложено дисциплинарно наказание на жалбоподателката, което НБПП е следвало да вземе предвид при постановяване на решението си. Зачиването от Националния регистър за правна помощ към Националното бюро за правна помощ е последица от дисциплинарното наказание на жалбоподателката.

При контрола за законосъобразност съдът преценява съответствието на административния акт със закона, а при нищожността - тази преценка се свежда до извеждането на един много тежък порок, тежък до степен да направи невъзможно съществуването на акта като такъв. Порокът е толкова тежък, че приравнява административния акт на "правно нищо", на несъществуващ факт. В същото време този акт създава една привидност на правни последици, които заинтересуваното лице има интерес да отстрани.

В българското законодателство няма легално определение на понятието нищожен административен акт. В зависимост от степента на допуснатия от административния орган порок, актът се преценява или като нищожен, или като незаконосъобразен и в първия случай се обявява неговата нищожност, а в другия - административният акт се отменя като незаконосъобразен, на основанията, посочени в чл.146 от АПК. Тъй като в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл.146 от АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени - тоест порокът трябва да е толкова тежък, че да прави невъзможно и недопустимо оставането на административния акт в правната действителност. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила критерии, кога един порок води до нищожност. Само с разпоредбата на чл.173, ал.2 от АПК се указва, че актът е нищожен поради некомпетентност. В тази връзка, на първо място, следва да се прецени компетентността на органа, издал процесния акт. Нищожен е актът, който не е издаден от компетентен орган. Компетентността на органа следва да се преценява по материя, по място и по степен. В случая оспореният акт е издаден от компетентен орган.

Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление, т.е. на невъзможност да се установи истинската воля на административния орган. В случая административният акт е издаден в предвидената от закона писмена форма, с нормативно определените реквизити. В решението на НБПП са изложени фактически и правни основания.

Нарушенията на административнопроизводствените правила са основания за нищожност, ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление. В случая не е допуснато нарушение на административнопроцесуалните правила, водещо до липса на волеизявление. Волеизявление е налице, освен това е точно и ясно.

Нарушенията на материалния закон поначало касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност. Поради това, нищожен на това основание би бил само акт, който е изцяло лишен от законова опора - акт, който не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. В случая решението на НБПП е издадено на основание конкретно

посочена правна норма от ЗПП, относима към правния спор.

Дори превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило. Само ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв административен акт, посоченият порок обуславя нищожност.

От изложеното следва, че оспореното решение на НБПП не е нищожно.

С молба от 31.01.2025г. жалбоподателката твърди, че на 29.01.2025г. е подала молба с приложен болничен лист за отлагане на насроченото за 30.01.2025г. заседание по делото. Въз основа на изготвен доклад от съдебния деловодител на състава се установява, че в резултат на кибер атака на 27.01.2025г. Единната деловодна информационна система е престанала да функционира и имейлите към и от съда са били блокирани до 05.02.2025г. По тази причина молба от жалбоподателката фактически не е получена и съответно не е докладвана.

С молбата от 31.01.2025г. жалбоподателката не е представила болничния лист, не е поискала събиране на нови доказателства или възобновяване на съдебното следствие. На 30.01.2025г. съдът е обявил съдебното следствие за приключено и е дал ход на съдебните прения. В това заседание жалбоподателката е представлявана от упълномощен от нея адвокат – адв. Ал.Ж.. Съгласно чл.139, ал.1 от АПК Съдът отлага делото, ако страната и пълномощникът ѝ не могат да се явят поради препятствие, което страната не може да отстрани. Посочената разпоредба изисква кумулативна невъзможност за явяване в съдебно заседание както на страната, така и на пълномощника ѝ. Следователно дори да е докладвана молбата, ведно с болничния лист невъзможността жалбоподателката да се яви в съдебно заседание не е основание делото да се разгледа след като в заседание се е явил упълномощеният представител. В този смисъл твърденията за грубо нарушение на процесуалните правила и норми, поради това, че съдебното заседание на 30.01.2025г. е проведено в отсъствие на М.Т. е неоснователно.

При този изход на спора неоснователна е претенцията на жалбоподателката за присъждане на разноски. Неоснователно е и искането за присъждане на разноски за юрисконсултска защита в полза на ответника, тъй като в настоящото производство процесуално представителство не е осъществено. Отговорът, писмата и други документи не са изготвени или представени от упълномощен представител на ответника.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, СЪДЪТ

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. В. Т., с адрес в [населено място], [улица], срещу Решение № 58/14.03.2024г. на Националното бюро за правна помощ, обективирано в Протокол №3 от заседание, проведено на 14.03.2024г.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: